

2. WAAR ZIJN WE?

‘Ja, prachtig,’ antwoordt Amy. Ze voelt een spannende kriebel in haar buik opborrelen na het zien van die kleurrijke glinstering. Er hangt een avontuur in de lucht. ‘Wat zou het zijn?’

Samen lopen ze naar de plek waar ze zonet de flonkering zagen. De zon komt tevoorschijn en vindt opnieuw het gat in het dak. Wederom ziet ze de magische schittering en voelt ze de kriebels in haar buik toenemen tot een tornado van vlinders. Het lijkt wel of het mysterieuze ding haar naar zich toe zuigt. Of ze wil of niet, ze moet het oppakken! Aan de grootte van Tims ogen te zien, heeft hij dezelfde opdracht. Wat is dit voor vreemd gedoe?

Als twee synchroonzwemmers buigen ze zich voorover. Plotseling wordt het kil in de stal. Het is alsof er een onzichtbare koude mist komt opzetten. De geluiden van buiten verstommen. Van spanning houdt ze haar adem in. En dan, net voor hun vingertoppen het voorwerp aanraken, staat de tijd stil.

Zodra ze de tinteling van het glinsterende ding in haar hand voelt, begint de ruimte om hen heen te draaien! Steeds harder en harder tolt de wereld rond. Het lijkt of ze door een tornado worden opgezogen. Ze heeft het gevoel dat ze ook heeft als ze voor het eerst in een nieuwe achtbaan gaat, het is eng en leuk tegelijk. Amy stijgt op en Tim grijpt haar stevig vast. Samen zweven ze steeds hoger boven de grond.

Ze moeten nu onderhand het plafond raken. Toch? Automatisch knijpt ze haar ogen dicht. Bukt. Zet zich schrap voor de botsing met de houten balken. Als die uitblijft, gluurt ze door haar tot spleetjes geknepen ogen. Dat had ze beter niet kunnen doen. Door de snelheid waarmee ze draaien, ziet ze een vaag kleurenpalet van blauwe, gele, rode en groene vegen waarvan ze duizelig wordt.

Het draaien stopt abrupt. Alsof er iemand op een knop heeft gedrukt. Als marionetten waarvan de touwtjes zijn doorgeknipt, vallen ze op de grond. Amy ploft boven op Tim.

‘Auw,’ kreunt ze als Tim haar van zich afduwt en ze met haar schouder tegen een ronde kei stoot. Draaierig blijft ze met haar ogen dicht op de vochtige bosgrond liggen. Wat is ze misselijk!

Na een tijdje zakt de misselijkheid wat en opent Amy voorzichtig haar ogen. Boven zich ziet ze frisgroene bladeren en weer daarboven een stralend blauwe lucht. De vogels kwetteren er vrolijk op los en vinden het blijkbaar de normaalste zaak van de wereld dat er kinderen uit de lucht vallen.

‘Kroa kroa!’ klinkt het luid. Amy schrikt en ziet een raaf opvliegen van de tak recht boven haar.

Wat is dit! Waar zijn ze?

‘Waar is het plafond?’ Amy’s stem trilt lichtjes.

‘Wa... waar is de ... de boerderij?’ stamelt Tim.

Langzaam dringt het tot haar door dat ze in een bos liggen. Overal waar ze kijkt ziet ze bomen, varens, bloempjes en struiken. Vooral bramen, zo te zien. Ze krabbelt op.

‘Wow!’ Tim grijpt naar zijn hoofd als hij overeind komt en ploft meteen weer op de grond. ‘Ik blijf nog even zitten. Ik heb het gevoel dat ik te lang in de centrifuge op de kermis heb gezeten. Alles draait maar door!’

‘Waar zijn we? Waar zijn papa en mama? Hoe kan die hele boerderij ineens weg zijn? Waar is het museum? Wat is er gebeurd? Was het een tornado? Nee, dat kan niet, want alle bomen staan nog overeind,’ ratelt Amy in één adem.

‘Ik heb geen idee, maar dit lijkt niet op het Vikingcentrum. Ik bel pap.’ Tim staat moeizaam op en haalt zijn telefoon uit de zak van zijn spijkerbroek. ‘Vreemd. Ik heb helemaal geen bereik.’ Met het toestel zo hoog mogelijk in de lucht loopt hij rondjes tussen de bomen. ‘Kijk eens of jij wel iets hebt?’

Amy haalt haar telefoon tevoorschijn, maar ook daar ontbreken de streepjes die aangeven dat ze met de rest van de wereld is verbonden. Tegen beter weten in probeert ze haar moeder te bellen, maar er is geen enkel signaal. ‘Nee, ik heb ook niets. Wat raar!’

Terwijl Tim nog steeds met zijn telefoon loopt te hannesen, ziet Amy het glinsterende ding dat ze zonet hebben opgeraapt in het zand liggen. Ze tikt er kort met haar vinger tegenaan. Als er niets gebeurt, durft ze hem op te rapen. Het is een prachtige bronzen broche. Tussen de sierlijke krullen zijn drie rode, drie